

קוֹנְטֵרַס

הַגּוֹרֵל שְׁלִי

יִסְבִּיר לְאָדָם אֵיךְ לְשַׁנּוֹת אֶת הַטָּבַע וְלַצָּאת
מֵהַגּוֹרֵל שְׁלוֹ, וְיִתֵּן עֲצוֹת נְעִימוֹת אֵיךְ לְחַיֹּת חַיִּים
נִפְלְאִים, חַיִּים מִיִּשְׁבִּים, שְׂיֻכָּל לְצַחֵק מִכָּל הַבְּלִי
הָעוֹלָם הַזֶּה.

*

בְּנוֹי וּמִיֶּסֶד עַל-פִּי דְבָרֵי
רַבֵּנוּ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, אֹר הַגְּנוֹז וְהַצָּפוֹן
בּוֹצִינָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, אֲדוֹנֵנוּ, מוֹרְנוּ וְרַבֵּנוּ
רַבֵּי נַחֲמָן מְבַרְסֵלָב, זְכוּתוֹ יִגַן עֲלֵינוּ.

וְעַל-פִּי דְבָרֵי תַלְמִידוֹ, מוֹרְנוּ
הַקְּדוֹשׁ, אֹר נִפְלְאָ, אֲשֶׁר כָּל רַז לֹא אָנִיס לִיָּה
רַבֵּי נִתָּן מְבַרְסֵלָב, זְכוּתוֹ יִגַן עֲלֵינוּ,

וּמִשְׁלָב בְּפִסּוּקֵי תוֹרָה, נְבִיאִים, כְּתוּבִים וּמֵאַמְרֵי
חֻכְמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים מְגַמְרָא וּמְדַרְשִׁים זֹהֵר הַקְּדוֹשׁ.

*

הוֹכָא לְדָפוּס עַל-יְדֵי
חֲסִידֵי בְּרֵסֵלָב
עִיה"ק יְרוּשָׁלַיִם תּוֹבֵב"א

הכתבת להשיג את הספר הזה
וכל ספרי אדמו"ר מוהר"ן מברסלב זי"ע
וספרי תלמידיו הקדושים

* * *

בארץ ישראל
יבנאל
עיר ברסלב בגליל
* * *

בארצות הברית
מתיבתא היכל הקדוש - חסידי ברסלב
.42nd st 1129

Brooklyn N.Y. 11219

* * *

מוסדות "היכל הקדוש" חסידי ברסלב בארץ ובחו"ל
שעל-ידי עממת "ישמח צדיק - קהלת ברסלב בגליל"
בנשיאות כ"ק מוהרא"ש שליט"א - הצדיק מיבנאל
רח' רבי נחמן מברסלב 1, ת.ד. 421 יבנאל, 15225
טלפון רב קוי: 04-6708356 - פקס: 04-6708359

דוא"ל: info@breslevcity.co.il

אתר אינטרנט: www.breslevcity.co.il

breslevcity.co.il
הר | שדה | בית

קוֹנְטָרַס

הַגּוֹרֵל שְׁלִי

.א.

צָרִיךְ שְׁתַּדַּע, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, אֲשֶׁר בָּזָה הָעוֹלָם
עוֹבֵר עַל כָּל אָדָם צְרוּת וְיִסּוּרִים וּמְכַאוּבִים רַבִּים: הֵן
מַעְצָמוֹ — שְׁנוּפֵל בְּכָל פֶּעַם בְּחִלְיִשׁוֹת הַדַּעַת, וְנִדְמָה
לוֹ כְּאִלוֹ עֵדִין לֹא עָשָׂה שׁוּם דְּבַר בָּזָה הָעוֹלָם, וְהֵן
שְׁעוֹבֵר עָלָיו מֵאַחֲרִים, שְׁבָנֵי אָדָם מְזַלְזָלִים בּוֹ
וּמְתַלּוֹצְצִים מִמֶּנּוּ, וְזֶה שׁוֹבֵר אוֹתוֹ לְגַמְרִי, עַל מַה
וְלָמָּה מְגִיעַ לוֹ דְּבַר בָּזָה, שִׁישְׁפִּילוּ אוֹתוֹ כָּל-כָּף. וְכָל
מַה שְׁעוֹבֵר עָלָיו — הֵן מַעְצָמוֹ וְהֵן מֵאַחֲרִים, הוֹרֵס
לוֹ אֶת כָּל הַחַיִּים, עַד שְׁנִדְמָה לוֹ, שְׂאִין לוֹ כְּבָר שׁוּם
תִּקְוָה, וְאוֹמֵר לְעַצְמוֹ מְרַב יְאוּשׁ: "זֶה הַגּוֹרֵל שְׁלִי",
וְאֵף פֶּעַם לֹא אוֹכַל לְשַׁנּוֹת אוֹתוֹ". וְנִכְנָס בְּדַפְאוֹן

פְּנִימִי. וְכַל-כֶּף מְרִים לוֹ הַחַיִּים, עַד שֵׁשׁ בְּנֵי-אָדָם
שָׁמַרְב מְרִירוֹת שְׁעוֹבֶרֶת עֲלֵיהֶם, וּמַרְב קִשְׁיוֹת
וּסְפָקוֹת, נִתְעַקֵּם לְבָבָם בְּעַקְמוּמִיּוֹת, וְהֵם כָּל-כֶּף
שְׁבוּרִים עַד שֶׁהִתְיַאֲשׁוּ לְגַמְרֵי מַחֲיֵיהֶם, וּמִסְתּוֹבְבִים
בְּמַחְשְׁבוֹת שֶׁל הַתְּאֵבָדוֹת, רַחֲמָנָא לִישׁוּבָן. וּבִקְאֵמַת
הַכֹּל הֶבֶל וְרַעוֹת רוּחַ, כִּי אֵין כְּדָבָר הַזֶּה שְׁאָדָם יַחְתֵּם
לְעַצְמוֹ אֶת הַגּוֹרֵל שְׁלוֹ, וַיִּגִּיד וַיֹּאמֶר לְעַצְמוֹ: "מָה
עָלִי לְעִשׂוֹת זֶה 'הַגּוֹרֵל שְׁלִי', וְאֵינִי יָכוֹל לְשַׁנּוֹתוֹ".
אֵין זֶה נִכּוֹן, כִּי הוּא יִתְבָּרֵךְ, מְחִיָּה וּמְהִיָּה וּמְקַיֵּם אֶת
כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה, וְדוּמָם, צוּמַח, חִי, מְדַבֵּר, הֵם עֲצָם
עֲצָמִיּוֹת חַיּוֹת אֵלְקוּתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וּמְנַהֵיג אֶת עוֹלָמוֹ
בְּהַשְׁגָּחָה פְּרֻטִי פְּרֻטִית, וּבְכֹל עֵת וְרַגַע, הוּא מְשַׁנֶּה
אֶת כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה. וּכְמוֹ שְׂרוּאִים בְּחוּשׁ, אֵיךְ
מְשַׁתַּנֶּה מְזוּג אֲוִיר, הֵנָּה חֵם מְאֹד וְהֵנָּה קָרִיר, הֵנָּה
מְעַנֵּן וְהֵנָּה הַשֶּׁמֶשׁ זוֹרַחַת, וְכַדוּמָה כָּל מִינֵי שְׁנוּיִים
שָׂרָק יֵשׁ בְּעוֹלָם, וּמִי שֵׁשׁ לוֹ אֲמוּנָה פְּשׁוּטָה בּוֹ
יִתְבָּרֵךְ, יוֹדֵעַ וְעַד אֲשֶׁר הַכֹּל מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ, שְׁמַנְהִיג אֶת
עוֹלָמוֹ בְּהַשְׁגָּחָה נוֹרָאָה מְאֹד, מְטַעְמִים הַכְּמוּסִים
אֲצִלוֹ, וְאֵין שִׁיף לְהִגִּיד שֶׁזֶּה "הַגּוֹרֵל שְׁלִי", וְאֵי אֶפְשָׁר
לְשַׁנּוֹת אוֹתוֹ; כִּי כְּשֶׁאָדָם מְרַגִּיל אֶת עַצְמוֹ לְבִרְחַ אֵלָיו
יִתְבָּרֵךְ, וּמִסְתַּכֵּל רַק אֶל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְאֵף

שקורה אתו איזה מקרה, איזה צער, או איזה נזק, או איזה הפסד ממון, או בזיון, חרופים וגדופים, שאחד חרפו וגדפו והשפילו, הוא יודע שהכל ממנו יתברך, מטעמים הגנוזים אצלו יתברך, כדי שייחזר אליו יתברך, ואז אין שיף לחרץ את גורלו לגורל מר ונמחר. ואם תכניס ידיעות אלו בלבבך, ותחדיר אותן היטב היטב בדעתך ומחך, אז תבין ותשכיל שאין דבר כזה להתיאש, ולומר "זה 'הגורל שלי', ואי אפשר לשנותו". כי דבר זה בא מקפירות ואפיקורסות, שאדם חושב כאלו העולם מתנהג לבד וכל דאלים גבר, ומי שיש לו יותר כסף ויותר כבוד, יותר כח וממשלה, הוא המצלח יותר, כי המציאות הראתה בדיוק ההפך, בני־אדם שחשבו שתמיד יהיו על הגבה, לבסוף נפלו בנפילה אחר נפילה, אשר לא שערו ותארו לעצמם שיגיעו לשפל המצב הזה, כי היו עשירים גדולים ומפרסמים בעולם בכחם ובהשפעתם, ולבסוף ירדו פלאים. ולהפך, אלו שחרצו את גורלם לגורל מר, והיו מיאשים לגמרי, עד שאמרו מרב יאוש: "מה לעשות זה 'הגורל שלי'", לבסוף התהפך הגלגל, והם עלו מעלה מעלה, הן בעשירות והן בחכמה ובכח והן בהשפעה,

והצליחו מאד בחייהם. ולכן אבקש אותך מאד, אהובי, בני היקר, לבל תמשיך את עצמך אל היאוש והדכאון והמרירות, ואל תחרץ את הגורל שלך לגורל שחור ומיאש, כאלו אין לך כבר שום תקנה ותקנה בחיך, אלא תדע שעליך לברח רק אליו יתברך, ובכל מאורע ומאורע שרק קורה אתך, הן מעצמך, הן מאשתך והן מילדיך, הן משכניך ומקרוביך והן משאר בני-האדם, תמצא בו את הקדוש-ברוך-הוא, הינו שהצער הזה שעובר עליך, הכל ממנו יתברך בהשגחה נוראה ונפלאה מאד, שהוא רוצה להוציאך מהגורל המיאש שלך, ולהראות לך שעדין יש לך תקנה ותוחלת. ולכן אסור להתיאש בשום פנים ואפן, ואף פעם אל תחרץ את גורלך כגורל שחור, כאלו אבד מנוס ותקנה מך; כי המאמין האמתי יודע שהכל ממנו יתברך, ולכן אינו נשבר משום דבר שבעולם, אלא מחזק את עצמו בכל מיני אפנים שבעולם אפלו בתקף הצרות והיסורים, החרופים והגדופים, הוא שותק לגמרי, ואינו עונה למחרפיו ולמבוי נפשו, רק בורח אליו יתברך, ואז דיקא על-ידי-זה נתהפך הגורל שלו לגורל טוב. וזכור זאת היטב, אהובי, בני היקר, כי תצטרך את זה

לימים הבאים; כי רב בני-אדם שמסתובבים מלאשים
 בחייהם, זהו רק מחמת שחורצים את גורלם בעצמם,
 ואומרים: "מה אעשה, הרי זה הגורל שלי", ואף
 פעם כבר לא אשתנה". ובאמת הכל הבל ורעות רוח,
 אם רק מדבק את עצמו בחי החיים בו יתברך.

ב.

צריך שתדע, אהובי, בני היקר, אשר בזה העולם
 עוברים על כל אחד כל מיני צרות, קטנות וחלישות
 הדעת, ואסור להתיאש בשום פנים ואפן, ומכל שכן
 שאסור לתרץ גורלו כאלו זה "הגורל שלי" ואין לי
 כבר שום תקנה, כי הכל הבל ורעות רוח; כי באמת
 כל הצרות והיסורים שעוברים על האדם הם רק
 מחיזו דהאי עלמא, שהם הבלי העולם הזה ותאוותיו
 הרעות, אשר הם גורמים יסורים לנפש, ומהם באים
 כל היסורים של הגוף, ועל-כן אדם שסובל יסורים
 בין בגוף ובין בנפש, עקר עצתו — לסתם עיניו
 מחיזו דהאי עלמא לגמרי, ולבטל את עצמו אל
 התכלית הנצחית, ליום שכלו טוב, ועל-ידי-זה
 נתבטלים היסורים; הינו שאדם צריך לעצם את

העינים מהעולם הזה, ולברח אל הקדוש-ברוך-הוא, ולהרגיל את עצמו לדבר רק עמו? תברך פֶּדָבֵר אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ וְהִבֵּן אֶל אָבִיו, וּבָזָה שְׂאֵדָם מִרְגִּיל אֶת עֲצָמוֹ לְדַבֵּר אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אִזּוֹ מִמִּילָא הוּא סוֹתָם עֵינָיו מִכָּל הַבְּלִי הָעוֹלָם הַזֶּה, וּבוֹרַח רַק אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וְזֶה בְּעֲצָמוֹ מִשְׁנֵה לֹו אֶת הַגּוֹרֵל וְהַמְזֹל; כִּי בְּאֵמֶת אֵין שׁוֹם מְזֹל לְיִשְׂרָאֵל, עִם יִשְׂרָאֵל תְּלוּיִים וְעוֹמְדִים רַק בְּיָדוֹ יִתְבָּרַךְ, וְכָל הַיִּסּוּרִים הַקָּשִׁים הָעוֹבְרִים עַל בְּנֵי אָדָם, הֵם רַק כְּדֵי לְהִבִּיא אוֹתוֹ בַּחֲזָרָה אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כִּי הוּא יִתְבָּרַךְ מִחַיָּה וּמֵהוּיָה וּמִקָּיָם אֶת כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה, וְדוּמָם, צוּמָח, חַי, מְדַבֵּר, הֵם עֲצָם עֲצָמֵי חַיּוֹת אֲלֵקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְהַתְּכֵלִית שֶׁל הַבְּרִיאָה הַיְתֵה בְּגִין דְּאִשְׁתְּמוּדְעוֹן לִיה, שְׂיִזְכוּ לְהַפִּירוֹ יִתְבָּרַךְ, אִךְ הָאָדָם מִרְבּוּי עֲוֹנוֹתָיו וּמִפְּגָמָיו הָעֲצוּמִים נִתְכַּסֶּה וְנִתְעַלָּם וְנִסְתָּר בַּתּוֹךְ הַבְּלִי הָעוֹלָם הַזֶּה וְהַבְּלִי, וְעַל-יְדֵי-זֶה בָּא לְיַדֵּי שְׂכָחָה, וְשׁוֹכַח לְגַמְרֵי מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ, וּמִזֶּה בָּאִים לֹו כָּל הַצָּרוֹת וְהַיִּסּוּרִים, הַמְרִירוֹת וְהַמְכַאוּבִים; כִּי אִם אָדָם הִיָּה זוֹכֵר תָּמִיד רַק מֵהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אִךְ פֶּעַם לֹא הָיוּ לֹו שׁוֹם צָרוֹת וַיִּסּוּרִים, אֲלֵא הִיָּה מִתְעַנֵּג בְּזִיו שְׂכִינַת עֲזוֹ יִתְבָּרַךְ, רַק מִחַמַּת רְבּוּי עֲוֹנוֹתָיו שׁוֹכַח מִמֶּנּוּ

יתברך, ואז סובל את מרירות הבלִי העולם הזה
 והבלִיו, וכל־כֶּף מרים לו החיים שנופל בדפאון
 וביאוש עצום, עד שהוא חורץ את גורלו, ואומר
 לעצמו: "זה הגורל שלי", אף פעם לא אוכל
 לשנותו". ובאמת הכל הבל ורעות רוח; כי כל הצרות
 והיסורים שאדם סובל, הם רק מחמת שהקדוש־
 ברוך־הוא רוצה שיחזרו אליו ויפתחו את העינים,
 ויזכו להפירו יתברך מכל דבר, כי הכל לכל אלקות
 גמורה היא, וכל הבריאה הם לבושים לגבי האין סוף
 ברוך הוא, ולכן האדם סובל יסורים קשים ומרים,
 כדי שיחזרו אליו יתברך, אף השטן, שהוא סמ"ך־
 מ"ם, מעקם את הלב בעקמומיות, ומערבב את הדעת
 בבלבולים ובספקות, עד שנופלות עליו קשיות
 עצומות עליו יתברך, ומעט ומעט נעתק ממנו יתברך,
 רחמנא לישובן, עד שבא לידי כפירות ואפיקורסות,
 וזה בעצמו חורץ לו את הגורל שלו, ומתיאש מחייו,
 ונדמה לו כאלו אבד מנוס ותקוה ממנו לגמרי; ולכן,
 אהובי, בני היקר, תקח את עצמך בידך, ותתחיל
 להבין ולהשפיל, כי אין בלעדיו יתברך כלל, ואין
 דבר כזה לומר: "זה הגורל שלי", ואני כבר אבוד
 לגמרי, ואף פעם לא אשתנה". הכל דמיון בעלמא,

אשר בא מהקלפות שנבראו מחטאי ועוונותי
המרבים, שהן הן המעלימים ומסתירים ומכסים את
אמתת מציאותו יתברך. ולכן עקר עצתך לברח עכשו
למקום פנוי שאין שם בני-אדם, וידבר עם הקדוש-
ברוך הוא בשפת האם שלך, בתמימות ובפשיטות
גמורה, ותספר לו יתברך כל מה שמעיק לך, ואל
יהיה נקל בעיניך דברים אלו, אלא עליך לדעת אשר
כל דבור ודבור שמדברים ומשיחים ומספרים לפניו
יתברך — נשמע ונתקבל, וכזה שתהיה עקשן גדול
על דבר זה לדבר ולשיח ולספר את כל אשר עם
לבך אליו יתברך, ולא תתיאש, סוף כל סוף תראה
איך שהכל יתהפך. ואין דבר כזה לומר: "זה הגורל
שלי", ותו לא, אני אבוד". אדרבה, זו עצת הסטרא
אחרא והקלפות והשטן, שהוא הסמ"ך-מ"ם, הרוצים
לראות במפלתך. ולכן תקח את עצמך בידיך, ותחזר
בתשובה שלמה אליו יתברך, ואז תראה איך שהכל
ישתנה לטובה.

ג.

אהובי, בני היקר! ראה למסר את נפשך על מדת

השמחה, לשמח בכל מיני אפנים שבעולם, ואל תסתכל על העבר שלך, ואף שפר לך מאד, ואתה שרוי בדפאון עמק ובעצבון פנימי, ואתה מיאש מחייך ואומר: "מה לעשות, זה 'הגורל שלי'", תדע שהכל הכל ורעות רוח, ותמסר את נפשך להיות בשמחה, פי השמחה היא הצלחת האדם, וככל שאדם מתגבר יותר להיות בשמחה, אף שבא לו דבר זה מאד קשה, על-ידי-זה שמוסר את נפשו להיות בשמחה, הוא נעתק מהמזל והגורל והטבע שלו, ונדבק בחי החיים בו יתברך, כי אצלו יתברך שרויה רק השמחה, כי "עז וחדנה במקומו", וככל שאדם מתגבר להיות בשמחה, ועושה כל מיני פעולות שבעולם להיות בשמחה, אפלו על-ידי מלי דשטותא ושמיעת כלי זמר, על-ידי-זה הוא מהפך את גורלו, וזוכה להיות דבוק בחי החיים בו יתברך, פי השמחה מרחבת את הדעת ואת המח, ושוכח את העבר שלו, ומתחיל לעשות בכל יום ובכל שעה ובכל רגע התחלה חדשה.

ובאמת שמחה תלויה באדם בעצמו, פי מה שמביא את האדם לידי עצבות ומרירות ודפאון הוא

על-ידי שִׁמְפָקִיר אֶת דְּבוּרוֹ לְדַבֵּר וּלְסַפֵּר לְכָל אֶחָד
אֶת כָּל אֲשֶׁר מְעִיק לוֹ, וְעַל-יְדֵי-זֶה נִתְבְּזָה בְּרַבִּים,
וְאַחֲרֵי-כֵן יֵשׁ לוֹ יוֹתֵר צַעַר וְעַגְמַת נֶפֶשׁ, אֲשֶׁר לֹא יֵי
שְׁהוּא נִמְצָא בְּצָרוֹת וְיִסּוּרִים, עוֹד עֵתָה כֻּלָּם יוֹדְעִים
אֶת הַדָּבָר, וְזֶה גוֹרֵם לוֹ בּוֹשָׁה עַל בּוֹשָׁה וְחִרְפָּה עַל
חִרְפָּה, וּמֵה גַם שְׁעַל-יְדֵי הַדְּבוּר שְׁמַדְבֵּר מֵה שְׁאִינוֹ
צָרִיף, וְעַל-יְדֵי דְקִירוֹת שְׁדוֹקֵר אֶת זוּלְתוֹ, הוּא סוֹבֵל
מְזֶה אַחֲרֵי-כֵן סָבַל נוֹרָא, וְזֶה מְכַנְּסוֹ בְּדַפְאוֹן
וּבְעֵצְבוֹת וּבִיאוּשׁ גְּדוֹל, עַד חוֹרֵץ גּוֹרְלוֹ וְאוֹמֵר: "מֵה
לַעֲשׂוֹת, זֶה 'הַגּוֹרֵל שְׁלִי', וְאֲנִי אָבוּד". וּבְקִאֲמַת הַכֹּל
הֶבֶל וְרַעוּת רוּחַ, כִּי עַל הָאָדָם לְהַרְגִיל אֶת עֲצָמוֹ
לְדַבֵּר רַק דְּבוּרִים חַיּוּבִיִּים עִם זוּלְתוֹ, וְיַרְגִיל אֶת עֲצָמוֹ
לְחִזָּק וּלְאַמֵּץ וּלְעוֹדֵד וּלְשַׁמַּח אֶת כָּל מִי שְׁפּוֹגֵשׁ,
וּלְכָל אֶחָד יִהְיֶה לוֹ אֵיזָה דְבוּר טוֹב, אֵיזָה חַיּוּף, אֵיזוֹ
מַחְמָאָה, וְעַל-יְדֵי-זֶה תִּכְנָס בּוֹ שְׁמִחָה אֲמִתִּית, כִּי אֵין
עוֹד שְׁמִחָה כְּמוֹ הַשְׁמִחָה שְׁאָדָם זוֹכֵה לְשַׁמַּח אֶת
אַחֲרִים, כִּי בְּזֶה שְׁמִשְׁמָחִים גַּם אֶת אַחֲרִים, בְּזֶה
מִתְגַּלֶּה שְׁהוּא בְּעֲצָמוֹ מְלֵא שְׁמִחָה, כִּי אֵי אֶפְשֵׁר
לְשַׁמַּח אֶת אַחֲרִים, אֶלָּא כִּשְׁהוּא בְּעֲצָמוֹ שְׁמַח,
וּכְשֶׁאָדָם שְׁמַח בְּעֲצָמוֹ אֵז נִתְרַחֵב לְבוֹ וְדַעְתּוֹ, וְיוֹצֵא
מִהֶקְטָנוּנִיּוֹת שְׁלוֹ, וְאֵין לוֹ כְּכֹר שׁוּם מַחְשְׁבוֹת

פּרטיטות וצדדיות לדקור את זולתו עם תרוב לשונו, אלא הוא עוסק לחזק ולאמץ ולעודד ולשמח את זולתו. ועל-ידי-זה הוא קונה לעצמו המון ידידים וחברים ואוהבים, ורואה שהגורל שלו איננו נורא כל-כך כמו שחשב, כי על-ידי השמחה שאדם שמת, ומחזק ומעודד את זולתו, ושומר את דבור פיו לא לצער הן את עצמו והן את אשתו והן את ילדיו, והן את כל בר ישראל, ואפלו גוי ברחוב, על-ידי-זה נתהפך גורלו לטוב, וזוכה לחיים ערבים ונעימים ומתקים. ואל יקלו בעיניך, אהובי, בני היקר, דברים אלו; כי רב רבן של הצרות שאדם סובל בזה העולם, הן רק מחמת הדבור שהפקירו, שפלט מפיו דבורים דוקרניים — או לאשתו, שאמר לה דבורים אשר מכאיבים לה, או לילדיו — שהשפיל והתפרץ עליהם, או לכל בר ישראל, שדבר עמהם דבורים מכאיבים המזפירים את מעשיהם הרעים, אשר דבר זה מסבך את האדם, עד שמגיע לידי מחלקת ומריבות, קנאה ושנאה, ואז נופל ביאוש ובדכאון, ונדמה לו כאלו נחרץ עליו גורלו, ואומר לעצמו: "זה 'הגורל שלי', ואף פעם כבר לא אצא ממנו". ולכן, אהובי, בני היקר, קח את עצמך בידיך, ומהיום

והלאה תשמר על דבוריך ומוצא פיה, הן עם עצמך והן עם אשתך וילדיך והן עם זולתך, כי אסור להשפיל גם את עצמו ומכל שכן את אשתו ואת ילדיו, וכן אסור להשפיל את שום בר ישראל ושום בריה שבעולם, תחדיר בעצמך אמונה פשוטה בו יתברך, ותדע אשר כלם הם נבראים ממנו יתברך, וכלם כלים לגבי האין סוף ברוך הוא, ולכן צריכים לשמר מאד מאד על הדבור, כי הדבור הוא הפלי של השמחה או של העצבות, אם הוא מכאיב לזולתו בדבורים דוקרניים, שהוא דוקרו, מכניעו ומשפילו, מחרפו ומגדפו, אזי יקבל בחזרה מנה אחת אפים ויפל בדפאון, אבל אם יחזק את זולתו ויחדיר בו שמחה אמיתית, על-ידי זה יקבל חזרה פי אלף ידידים ואוהבים ומעריצים; ועל-כן, אהובי, בני היקר, קח את עצמך בידיך, ותשתדל מאד להיות בשמחה, ושתק למחרפי ולמבזי נפשך, ואף שהם מצערים ומכאיבים לך ביותר, הרגל את עצמך במדת השתיקה, ותמסר את נפשך להיות בשמחה, אשר על-ידי-זה הם יתבטלו לגמרי, ויאיר עליך מלך הכבוד באור עליון עד מאד.

ד.

צריך שתדע, אהובי, בני היקר, שבזה העולם אסור להתיאש בשום פנים ואפן, ואסור לחרץ גורלו ולחשב כאלו זה "הגורל שלי", ואני כבר מיאש מחיי; כי באמת כלל המלחמה שיש לאדם בזה העולם היא, כי אדם לא נברא אלא בשביל שיזכה להכליל באחדותו יתברך, ולבטל עצמו אליו יתברך בכל עת ברצוא ושוב, שעל-ידי-זה יזכה להפיר ולידע אותו יתברך, שבשביל היתה כל הבריאה כלה — בגין דאשתמודעון ליה, שיזכו להפירו יתברך; כי זה עקר שעשועו יתברך, שבני אדם הנמצאים בזה העולם הגשמי והחמרי, המלא מניעות ועפובים, ואף-על-פי-כן הם בורחים רק אליו יתברך ומפירים אותו. אף חיוזו דהאי עלמא משתטח כנגד האדם, ומונע אותו מאד מלהסתכל אל התכלית, ולהתבטל אליו יתברך באמת, ובשביל זה באים כל היסורים על האדם בזה העולם, והוא מלא צרות ומכאובים, וחרץ גורלו על עצמו, ואומר: "זה הגורל שלי", ומה אני יכול לעשות, וכבר אף פעם לא אוכל לצאת ממנו". ובאמת הכל הבל, כי כל מה שעובר על

האדם צרות ויסורים, הכל כפי שעל-ידי היסורים יברח אל התכלית, שיהיה נכלל באין סוף ברוך הוא, וירצה ללמד את תורתו הקדושה, שהיא חכמתו יתברך; כי כל היסורים שבאים על האדם, הם רק מחמת שאינו לומד תורה, כי תכף-ומיד כשאדם לומד תורה, אז היסורים גדלים ממנו, כמו שאמרו חכמינו הקדושים (ברכות ה.): כל שאפשר לו לעסק בתורה ואינו עוסק, הקדוש-ברוך-הוא מביא עליו יסורים מכערים ועוברים אותו; וכיון שאדם בורח אל תוף התורה הקדושה שהיא חכמתו יתברך, על-ידי זה נמתקים ממנו כל הצרות והיסורים; כי התורה הקדושה שהיא חכמתו יתברך, היא גלוי אלקות במדרגה הכי עליונה, ועל-פן אסור לחרץ את גורלו בידו, ולומר לעצמו: "זה הגורל שלי", ואין לי כבר שום תקנה ותקנה". ואפלו שהצדק עמו, שמרגיש יסורים כאלו, שאינו רואה שום מוצא לצאת מהם, עם כל זאת אין זו עצה לחרץ את גורלו בשעת צרה, ולומר: "זה הגורל שלי", ואני אבוד לגמרי". אלא עליו לזכור מאמרם ז"ל (ברכות ה.): כל שהקדוש-ברוך-הוא חפץ בו — מדכאו ביסורים, ואם קבלם יראה זרע יאריך ימים; ומי יודע אם כל היסורים

שְׁעוֹבְרִים עָלָיו אֵינָם אֶלָּא בְּשִׁבִיל שֶׁהִקְדוּשׁ-בְּרָא-הוּא רוֹצֵה לְנַסּוֹתוֹ, לְרֹאוֹת אִיךָ יַחְזִיק מֵעַמֵּד, וּמֵה יַעֲשֶׂה בְּעַת צָרָה וְיִסּוּרִים, וְאִם יַחְזֹר בְּתִשּׁוּבָה אִם לֹא. וּכְמֵאמָרָם ז"ל (מְנַחֵם נָגַד): מַה זַּיִת אֵינוֹ מוֹצִיא שְׁמִנוֹ אֶלָּא עַל-יְדֵי כְּתִית, אִךְ יִשְׂרָאֵל אֵין חוֹזְרִים לְמוֹטָב אֶלָּא עַל-יְדֵי יִסּוּרִים; וְעַל-כֵּן אֶסוּר לְהִתְיַאֵשׁ וּלְחַרֵּץ אֶת גּוֹרְלוֹ וּלְדַמֵּר: "זֶה ה'הַגּוֹרֵל שְׁלִי", וְאֲנִי אֶבּוֹד לְגַמְרִי", כִּי זוֹ כְּפִירוֹת וְאֶפִּיקוֹרְסוֹת; כִּי כָּל זְמַן שְׁאֲדָם חִי, הוּא יָכוֹל לְתַקֵּן אֶת הַכֵּל, וְיָכוֹל לְהִיּוֹת כְּלִי וּמְרַכְּבָה לְעֵצָם עֲצָמִיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וְכִמוֹ שְׁאֲמָרוּ חַכְמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (בְּרֵאשִׁית רַבָּה, פְּרָשָׁה צַד): אֵין הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מֵיַחַד שְׁמוֹ עַל בְּרִיָּה כְּשֶׁהוּא חִי, אֶלָּא עַל בְּעַל יִסּוּרִים, כִּי כָּל זְמַן שְׁאֲדָם חִי, הוּא בְּסִכְנָה גְדוֹלָה מְאֹד, שְׁלֹא יִנְתַּק אֶת עֲצָמוֹ מִהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְשְׁלֹא יַחַרֵּץ עָלָיו אֶת הַגּוֹרֵל לִדְמֵר: "זֶה ה'הַגּוֹרֵל שְׁלִי", וְאֲנִי מֵיֵאֵשׁ לְגַמְרִי, וְאֵין לִי כֶּבֶד שׁוֹם תִּקְוָה", אֶלָּא אֲדָם שֶׁהוּא בְּעַל יִסּוּרִים, וּמְקַבְּלִים בְּאֵהֱבָה, הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שׁוֹרָה אֶצְלוֹ. וּבְשִׁבִיל זֶה אֲמָרוּ חַכְמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (מִדְרַשׁ תְּנַחֲוּמָא, פְּרָשַׁת כִּי תִצֵּא): צָרִיךְ אָדָם לְהִתְחַזֵּק טוֹבָה לְהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּזְמַן שֶׁהַיִּסּוּרִים בָּאִים עָלָיו, לְמַה? כִּי הַיִּסּוּרִים מוֹשְׁכִים אֶת

הָאָדָם לְהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. וְלִכֵּן אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר,
 רֵאָה לְחֹזֵק אֶת עֲצָמָךְ בְּכֹל מִיָּנִי אֲפָנִים שְׁבַע־עוֹלָם,
 וּתְבַטֵּל אֶת עֲצָמָךְ לְגַמְרִי בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְאֵל
 תַּחְרֹץ אֶת הַגּוֹרֵל שֶׁלְּךָ בְּיַדְךָ, וְתֹאמֶר: "מָה אֶעֱשֶׂה,
 זֶה הַגּוֹרֵל שְׁלִי", וְאֶבּוֹד אֲנִי לְגַמְרִי, וְלִי כָּכָר לֹא יִלְךְ
 בְּחַיִּים אַף פֶּעַם, כִּי אֲנִי לֹא יִצְלַח, וְעוֹבֵר עָלַי כָּל מִיָּנִי
 יְסוּרִים וּמְרִירוֹת". אֲדַרְבֶּה תְּהִיָּה שְׂמֵחַ בְּיְסוּרִים,
 כְּמֵאמָרָם ז"ל (ספרי וְאֶתְחַנֵּן): יְהִי אָדָם שְׂמֵחַ בְּיְסוּרִים
 יוֹתֵר מִן הַטּוֹבָה, שְׂאֵלוֹ אָדָם בְּטוֹבָה — אֵין נִמְחָל
 לוֹ עוֹן שְׁבִידוֹ, וּבְיְסוּרִים — נִמְחָל לוֹ הַכֹּל; וְעַל-כֵּן
 בְּשַׁעַה שְׁבָאִים עָלֶיךָ יְסוּרִים אֵל תַּחְרֹץ אֶת גּוֹרְלְךָ
 בְּיַדְךָ, כְּאֵלוֹ זֶה הַגּוֹרֵל שְׁלִי, וְאֲנִי מִיָּאֵשׁ, אֲלֹא בָּרַח
 לְךָ אֵל הָאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא הַמְּלַבֵּישׁ עֲצָמוֹ בְּתוֹךְ
 הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, כִּי הַתּוֹרָה הִיא חֻקְמָתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְכִיּוֹן
 שְׂאָדָם לוֹמֵד תּוֹרָה, תְּרִי זֶה מְבַטֵּל מִמֶּנּוּ אֶת הַיְסוּרִים,
 וְכְמֵאמָרָם ז"ל (תְּנֵא דְבֵי אֱלֹהֵי רַבָּה, פָּרָק ו'): אִם רָאִיתָ
 שְׂיְסוּרִים מִמְּשֻׁמְשִׁים וּבָאִים עָלֶיךָ, רוּץ לְחֻדְרֵי תּוֹרָה
 וּמִיַּד הַיְסוּרִים בּוֹרְחִים מִמֶּךָ; וְלִכֵּן רֵאָה, אֶהוּבִי, בְּנֵי
 הַיָּקָר, מֶה לְפָנֶיךָ, תַּחְזִיק מֵעַמֵּד, וְאֵל תִּסְתַּכֵּל עַל שׁוֹם
 בְּרִיָּה שְׁבַע־עוֹלָם, אֲפֹלוֹ עַל אֵלוֹ שְׂמַעִיקִים וּמַצְעִירִים
 אוֹתְךָ, בָּרַח לְךָ אֵל הָאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְתַחְדִּיר

בעצמך אמונה פשוטה בו יתברך, לידע ולהודיע ולהודע אשר הכל לכל אלקות גמורה היא, וכל הבריאה — דומם, צומח, חי, מדבר, הם פסא לאלקותו יתברך, כי אין נמצא מבלעדי הקדוש-ברוך-הוא, ומה שאתה רק רואה הוא לבוש לגבי אין סוף ברוך הוא, ואז אם תזכה להגיע לבטול כזה, שתהיה בטל ומבטל לגבי אין סוף ברוך הוא, אז כבר לא תחרץ את גורלך, ומכל שכן שלא תגיד: "זה 'הגורל שלי', ואין לי כבר שום תקנה". אדרבה בזה שתבטל את עצמך לגמרי לאין סוף ברוך הוא, ותהיה רגיל לבא אליו יתברך בינך לבין קונך, וכן תלמד את תורתו הקדושה, על-ידי-זה תזכה לזכך את נפשך, ויחד ונשמתך, עד שתכליל לגמרי בו יתברך, ותתענג בערכות, נעימות, ידידות, זיו שכנית עזו יתברך, ותטעם טעם העולם הבא עוד בעולם הזה, ועולמך תראה בחייה.

.ה

ראה, אהובי, בני היקר! לחזק את עצמך בכל מיני אפנים שבעולם, ותמיד תמשיך את עצמך רק

אליו יתברך, ואף פעם אל תחרץ גורלך כאלו אתה אבוד לגמרי, כי עליך לדעת, אפלו אם נפלת ונתרחקת כמו שקרה עמך, אף-על-פי-כן אתה צריך להתגבר לחטף איזה טוב בכל עת ורגע, וללמד על-כל-פנים מעט בכל יום ויום, אילו הלכות מהלכות התורה, ולהטות אָזְנֶיךָ היטב לשמע ולדבק עצמך בקול השם הגדול והנורא, הקורא בלב האדם בכל יום ובכל עת שישוּבוּ אליו יתברך. ובאמת צריך כל אדם להטות אָזְנֵיו ולבו לשמע בקול השם יתברך, שֶׁעַל-כָּל-פְּנִים יִהְיוּ לוֹ רְצוֹנוֹת חֲזָקִים וְכִסּוּפִים גדולים להשם יתברך, שְׁזֶה יָקָר מְאֹד מְאֹד, וְלֹא לַחֲרֹץ גּוֹרְלוֹ, וְלוֹמַר: "זֶה ה'גּוֹרֵל שְׁלִי" וְאֲנִי אָבוֹד"; כִּי הַעֲקָר לְשִׂמְחָה בְּכָל פֶּרֶט, וְלִבְרֹךְ וְלַהֲלוֹל לַהֵשֶׁם יתברך בכל עת על כל החסד הנפלא והנורא שֶׁעָשָׂה עִמָּנוּ, "אֲשֶׁר בָּחַר בָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים וְנָתַן לָנוּ אֶת תּוֹרָתוֹ", חֲמֻדָּה גְּנוּזָה, אֲשֶׁר הִיא חַיִּינוּ וְאָרְךָ יָמֵינוּ, וְצָרִיךְ לְהִתְחַזֵּק עִם כָּל נִקְדָּה וְנִקְדָּה שֵׁישׁ בּוֹ, לַהֲלוֹל וְלַהֲלוֹל וְלִשְׁבַח וְלִפְאֹר אֶת הַשֵּׁם יתברך על מעט דְּמַעַט טוֹב שֵׁישׁ בּוֹ עֲדִין, הֵן מִהַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה וְהֵן מִקְיֹום הַמְצוּוֹת, כִּי אֶפְלוּ הַרִיקָנִים שֶׁבָּךְ מְלֵאִים מְצוּוֹת כְּרַמּוֹן, וְכָל בַּר יִשְׂרָאֵל יֵשׁ לוֹ טוֹב, וְכִשְׂיַחֲפֵשׁ

ויבקש את הטוב שבו, על-ידי-זה יצא מהיאוש, ולא יחרץ את הגורל שלו, כאלו הוא כבר אבוד, וזה "הגורל שלי", וכבר איני יכול לצאת ממנו, כי דבורים כאלו הם דבורי השטן, שהוא הסמ"ך-מ"ם, הרוצה ליאש את האדם לגמרי, ולהכניס בו דפאון פנימי, ולשבר אותו לגמרי, כאלו אין לו כבר שום תקנה; אשרי מי ששם דברים אלו בתוך לבו, ואינו מניח את עצמו לפל, אלא הוא עקשן גדול ויודע שעדין יש לו תקנה לתקן את הכל, וכל זמן שחי יכול להתעלות בעליה אחר עליה, ואף נברא בעולם אינו יכול לעכב ולרחק אותו ממנו יתברך, אם יהיה עקשן גדול לא לעזב את מקצת מקומו, הינו אפלו שאין לו כלום רק קצת דקצת נקדות טובות, יחזק את עצמו בהם מאד מאד, ויהיה יקר בעיניו כל דבר קטן שעושה בשביל הקדוש-ברוך-הוא, אז נכון לבו יהיה בטוח שיעבר על הכל ויהיה נעשה כלי לגבי האין סוף ברוך הוא, העקר לא להיות בטלן, ולא להתיאש בשום פנים ואפן, כי היאוש גרוע מהכל; אשרי מי שתמיד שש ושמת, ומחפש ומבקש בעצמו נקדות טובות, וחוזר בתשובה שלמה אליו יתברך, ומדבר תמיד אליו יתברך כאשר ידבר איש אל רעהו והבין

אֶל אָבוֹי, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה בְּעֶצְמוֹ יִהְיֶה דְּבוּק בְּתַכְלִית
הַדְּבָקוֹת בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, וַיִּרְדּוּ כָּל הַמְחִיצוֹת וְהַמְסַכִּים
מִמֶּנּוּ, וַיִּזְכֶּה לְהַפִּירוֹ יִתְבָּרֵךְ פָּנִים אֶל פָּנִים, וַיִּשְׁתַּעֲשַׁע
בְּשַׁעֲשׂוֹעַ דְּמִלְכָּא עֲלָאָה, אֲשֶׁרִי לוֹ בְּזֶה וְאֲשֶׁרִי לוֹ
בְּבָא !

תם ונשלם שבת, לאל בורא עולם!

מוהרא"ש נ"י אָמַר, שְׁכָל בַּר יִשְׂרָאֵל יְכוּל
לְשַׁנּוֹת אֶת הַגּוֹרֵל שְׁלוֹ, וְאִין פְּדָרְךָ הַזֶּה,
שְׁנַחְתָּם גּוֹרְלוֹ, כִּי כָל זְמַן שְׁאָדָם חַי הוּא יְכוּל
לְהַפִּיף אֶת הַכֹּל, וּלְהַתְּעִלוֹת בְּתַכְלִית הַעֲלִיָּה,
וּצְרִיכִים לִהְיוֹת עֲקֹשָׁן גָּדוֹל עַל זֶה. וּבִפְרָט
בְּתַפְלָה וּבִקְשָׁה, לִהְיוֹת רְגִיל לְדַבֵּר הַרְבֵּה
אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, אֲשֶׁר זֶה יִהְפֵּף לוֹ אֶת כָּל
הַבְּחִירָה וְהַגּוֹרֵל שְׁלוֹ, כִּי מֵה שְׁתַּפְּלֶה פּוֹעֵלֶת
— שׁוֹם דְּכָר בְּעוֹלָם אֵינּוּ פּוֹעֵל.
(אמרי מוהרא"ש, חלק ב', סימן תרמ)

הקונטרס הקדוש הזה נדפס לזיכרון
רבו אליעזר שלמה בן מלכה שלוי"א

***

ולזכות

נעימה נעמי בת ויקטוריה תחיי
עזרא בן נעימה נעמי הייו
ירדנה שמחה בת ציחלה רחל תחיי
שרה רחל מלכה בת ירדנה שמחה תחיי
נועה רבקה בת ירדנה שמחה תחיי
אליעזר שלמה בן ירדנה שמחה הייו

יעקב בן נעימה נעמי הייו	נורית בת נעימה נעמי תחיי
מיכל בת נורית תחיי	רוני אלישע בן אביבה הייו
גל בת מיכל תחיי	רן בן נורית הייו
ליחי בת מיכל תחיי	ניר בן נורית הייו
עומר יחזקאל בן מיכל הייו	לירון בן נורית הייו

***

ולעילוי נשמת

יחזקאל בן עזרא מאיר ע"ה
שנלביע ביום י"ז בניסן ה'תשע"א
ת.נ.צ.ב.ה.

***

הקונטרס הקדוש הזה נדפס
לזכות

אלהי ושני כהן שיחיו

***

הקונטרס הקדוש הזה נדפס
לעילוי נשמת
יאר בן חבובה ז"ל

***

לחצולחה ופרנסה
טרדכו בן ויקטוריה הי"ו
נענה בת יוספה תחי
ערים בת נענה תחי

הקונטרס הקדוש הזה נדפס

ולדפואה שלמה ואריכות ימים

לעילוי נשמת

עזרם בן איזה תחיי

עידן בן אילנה ז"ל

עזל בת סימני תחיי

שלמה בן סולטנה ז"ל

ובני משפחתם

מאיר חנניה בן סימני ז"ל

***

סימני בת חסובה תחיי

ת.ג.צ.ב.ה.

הקונטרס הקדוש הזה נדפס

לעילוי נשמת

ברוך בן גורגויה ז"ל

ת.ג.צ.ב.ה.

***

לדפואה שלמה

רות בת סלימה שמע תחיי

***

להצלחה

וגאל ואודות שמע שוחיי

ווילדיהם

קופת צדקה "קרן הצדיק"

"על ידי צדקה
בא ישועה:

על ידי צדקה
זוכין לפרנסה:

גדולה צדקה
שמקרבת את
הגאולה:

יתן לצדקה
בשתי ידיים,
ויהיה תפלתו
נשמעת:

על ידי צדקה
זוכה אדם לתן:"
(ספר המידות)

לקבלת הקופה
נא ליצור קשר
בטלפון:

04-6708356

ונציג יגיע אליכם
הביתה

בשנה.
אבקש אלוהים שיעזור לי לקיים
אזהרה לא הקפידה בקדושה
שקניתי בימי ידעם ביהמ"ד
המתנפלים על פי דעתו הדין.
ומפנית את קופת הצדקה
שנפית רק אנשים, ומתבוס
בזאת יום בדין ישר אפסון
נפש. וכלי אמור את הקופה
כך בידי ותקרא את הצדקה
וכבוד הצדקה שמתבוס בזה
יום ומתקן מתקן כל הדינים
והמשקל איך וכל בני בית
חסדים ורחמים אלוהים את
ידי כל אלוהים
החייב אלוהים
אלוהים אלוהים

באפשרותכם להכניס את הברכה אל בתיכם ולקבל את קופת
מוסדותינו "קרן הצדיק" לפדיון נפש, אשר בכל פרוטה ופרוטה
שאדם מכניס בקופה זו הוא ממתיק מעליו ומעל בני משפחתו
את כל הדינים, וממשיך על עצמו ישועות מפי עליון.

מוסדות ברסלב "היכל הקודש" יבנאל עמותת "ישמה צדיק" ע.ר. 580390136
רח' ר' נחמן מברסלב 1 ת.ד. 421 יבנאל מיקוד 15225 טלפון: 04-6708356 פקס: 04-6708359
דוא"ל: info@breslevcity.co.il בקרו באתרנו: breslevcity.co.il
לתרומות: בנק הדואר, מס' חשבון: 3397375
לעמותה אישור מס הכנסה לענין תרומות לפי סעיף 46 לפקודת מס הכנסה

סוד ה' לִירָאִיו וּבְרִיתוֹ לַהֲוֹדִיעֵם
זֶה שְׁמוֹ נֶאֱמָר לוֹ

תְּקוּן הַכֶּלֶלִי

תְּקוּן נוֹרָא וְנִפְלָא מְאֹד מְאֹד לְכֻלְלִיּוֹת הַחֻטָּאִים
וְהוּא פָּגֵם הַבְּרִית, רַחֲמָנָא לִיצְלָן

*

וּמִסְגָּל מְאֹד גַּם לְפִרְנֶסָה וְלַהֲצִלָּחָה בְּכָל
הָעֲנִינִים בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת
אֲשֶׁרֵי מִי שְׂיֵאמְרֵם בְּכָל יוֹם

*

יְסֹדוֹ, תְּקֵנוּ, גְּלוּ וְצִוְהוּ לְפִרְסָמוֹ לְכָל יִשְׂרָאֵל,
רְבִנּוּ הַקְּדוֹשׁ וְהַנוֹרָא, אֹר הַגְּנוּז וְהַצֶּפּוּן,
בוֹצִינָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, אֲדוּנָנוּ, מוֹרְנוּ וּרְבִנּוּ
רְבִי נַחֲמָן מְבָרְסָלָב, זְכוּתוֹ יִגַן עֲלֵינוּ

*

הוֹבָא לְדְפוּס עַל-יְדֵי
חֲסִידֵי בְּרֶסְלָב
עִיה"ק יְרוּשָׁלַיִם תּוֹכֵב"א

טוב לומר לפני אמירת העשרה מזמורים :

הַרְיִנִי מְקַשֵּׁר עֲצָמַי בְּאֲמִירַת הָעֶשְׂרֵה מְזַמְּרִים אֵלַי לְכֹל הַצְדִּיקִים
הָאֲמִתִּיִּם שְׁבֻדוֹרְנוּ, וְלְכֹל הַצְדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּם שׁוֹכְנֵי עֶפְרָי, קְדוּשֵׁים
אֲשֶׁר בְּאַרְץ הַמָּהָ, וּבְכַרְט לְרַבְּנֵי הַקְּדוּשָׁה, צְדִיק יְסוּד עוֹלָם, נַחַל נוֹבֵעַ
מְקוֹר חֲכָמָה, רַבְּנֵי נַחְמָן בֶּן פִּיגָא, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ, שְׁגִלָּה תְּקוּן זֶה.

לְכוּ נְרַנְנֵה לַיְי נְרִיעָה לְצוֹר יִשְׁעֵנוּ: נְקַדְּמָה פָּנָיו בְּתוֹדָה, בְּזִמְרוֹת נְרִיעַ
לוֹ: כִּי אֵל גְּדוֹל יְי, וּמִלְּךָ גְּדוֹל עַל כָּל אֱלֹהִים:

קודם שיתחיל תהלים יאמר:

הַרְיִנִי מְזַמֵּן אֶת פִּי לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל וּלְשַׁבַּח אֶת בּוֹרְאִי, לְשֵׁם יְחִוֵּד קוֹדֶשׁ
בְּרִיךְ הוּא וּשְׁכִינְתָּה בְּדַחֲלֵנוּ וּרְחִימוּ עָלֵינוּ הַיְי הַיְי הַיְי הַיְי הַיְי הַיְי הַיְי הַיְי הַיְי הַיְי
כָּל יִשְׂרָאֵל:

טז א מִכְּתָם לְדוֹד, שְׁמֵרְנֵי אֵל כִּי חֲסִיתִי בְךָ: ב אֲמַרְתָּ לַיְי אֲדַנִּי אֶתָּה,
טוֹבְתִי בֵּל עָלֶיךָ: ג לְקְדוּשֵׁים אֲשֶׁר בְּאַרְץ הַמָּהָ, וְאֲדִירִי כָּל חֲפְצֵי-כֶם: ד
יָרְבוּ עֲצָבוֹתֵם אַחַר מִהְרֵוּ בֵּל אֲסִיף נִסְפִיָּהֶם מִדָּם, וּבֵל אֲשֶׁא אֶת שְׁמוֹתֵם
עַל שְׁפָתַי: ה יְי מִנַּת חֲלָקֵי וְכוּסֵי, אֶתָּה תוֹמִיךָ גּוֹרְלִי: ו חֲבָלִים נִפְלוּ-לִי
בְּנַעֲמִים, אֵף נַחֲלַת שְׁפָרָה עָלַי: ז אֲבָרַךְ אֶת יְי אֲשֶׁר יַעֲצֵנִי, אֵף לֵילוֹת
יִסְרוּנֵי כְלִיוֹתַי: ח שְׁוִיתִי יְי לְנִגְדֵי תְּמִיד, כִּי מִיְמִינִי בֵּל אֲמוּט: ט לִכֵּן
שָׁמַח לְבִי וַיִּגַּל כְּבוֹדִי, אֵף בְּשָׂרִי יִשְׁכֵּן לְבַטַּח: י כִּי לֹא תַעֲזֹב נַפְשִׁי
לְשָׂאוֹל, לֹא תִתֵּן חֲסִידְךָ לְרָאוֹת שְׁחַת: יא תוֹדִיעֵנִי אֶרֶח חַיִּים שְׁבַע
שְׁמַחוֹת אֶת פָּנֶיךָ, נַעֲמוֹת בִּימִינְךָ נַצַּח:

לב א לְדוֹד מִשְׁכִּיל אֲשֶׁרִי נִשְׁוִי פִּשְׁעֵי כְּסוּי חֲטָאָה: ב אֲשֶׁרִי אָדָם לֹא
יִחַשְׁבֵּנוּ יְי לֹא עוֹן, וְאֵין בְּרוּחוֹ רְמִיָּה: ג כִּי הִחֲרַשְׁתִּי בְּלוּ עֲצָמַי, בְּשִׂאֲגַתִּי
כָּל הַיּוֹם: ד כִּי יוֹמָם וּלְיָלֵה תִּכְבֵּד עָלַי יְדָךְ נִהַפֵּךְ לְשָׂדֵי, בְּתַרְבְּנֵי קִיץ
סֵלָה: ה חֲטָאתִי אוֹדִיעֵךְ וְעוֹנֵי לֹא כִסִּיתִי, אֲמַרְתִּי אוֹדָה עָלַי פִּשְׁעֵי לַיְי,
וְאֶתָּה נִשְׂאֵת עוֹן חֲטָאתִי סֵלָה: ו עַל זֹאת יִתְפַּלֵּל כָּל חֲסִיד אֱלֹהֶיךָ לְעַתָּה
מִצּוֹא רַק לְשִׁטְף מִים רַבִּים, אֲלֵיוֹ לֹא יִגִּיעוּ: ז אֶתָּה סִתַּר לִי מִצַּר תַּצְרִינִי
רַנִּי פִּלַּט תְּסוּבְּבֵנִי סֵלָה: ח אֲשִׁכִּילְךָ וְאוֹרְךָ בְּדֶרֶךְ זֶה תִּלְךָ, אִיעֲצֶה עָלֶיךָ

עיני: ט אל תהיו כסוס כפָּרד אין הבין במתג ורסן עדיֹו לבלום, בל קרב אליך: י רבים מכאובים לרשע והבוטח ביי, חסד יסוכבנו: יא שמחו ביי וגילו צדיקים והרנינו כל ישרי לב:

מא א למנצח מזמור לדוד: ב אשרי משפיל אל דל, ביום רעה ימלטהו יי: ג יי ישמרהו ויחיהו ואשר בארץ, ואל תתנהו בנפש איביו: ד יי יסעדנו על ערש דוי, כל משכבו הפכת בחליו: ה אני אמרתי יי חנני, רפאה נפשי כי חטאתי לך: ו אויבי יאמרו רע לי, מתי ימות ואבד שמו: ז ואם בא לראות שוֹא ידבר, לבו יקבץ-און לו יצא לחוץ ידבר: ח יחד עלי יתלחשו כל שנאי, עלי יחשבו רעה לי: ט דבר בליעל יצוק בו, ואשר שכב לא יוסיף לקום: י גם איש שלומי אשר בטחתי בו אוכל לחמי, הגדיל עלי עקב: יא ואתה יי חנני והקימני, ואשלמה להם: יב בזאת ידעתי כי חפצת בי, כי לא יריע איבי עלי: יג ואני בתמי תמכת בי, ותציבני לפניך לעולם: יד ברוך יי אלוהי ישראל מהעולם ועד העולם אמן ואמן:

מב א למנצח משפיל לבני קרח: ב כאיל תערג על אפיקי מים, בן נפשי תערג אליך אלוהים: ג צמאה נפשי לאלהים לאל חי מתי אבוא, ואראה פני אלהים: ד היתה לי דמעתי לחם יומם ולילה, באמר אלי כל היום איה אלהיך: ה אלה אזכרה ואשפכה עלי נפשי כי אעבר בסף אדם עד בית אלהים בקול רנה ותודה המון חוגג: ו מה תשתוחחי נפשי ותהמי עלי הוחילי לאלהים כי עוד אודנו ישועות פניו: ז אלהי עלי נפשי תשתוחח על כן אזכרך מארץ ירדו, וחרמונים מהר מצער: ח תהום אל תהום קורא לקול צנוריק כל משבריק וגליף עלי עברו: ט יומם יצנה יי חסדו ובלילה שירה עמי, תפלה לאל חיי: י אומר לה לאל סלעי למה שכחתי למה קדר אלך בלחץ אויב: יא ברצח בעצמותי חרפוני צוררי, באמרם אלי כל היום איה אלהיך: יב מה תשתוחחי נפשי ומה תהמי עלי הוחילי לאלהים כי עוד אודנו ישועות פני ואלהי:

נט א למנצח אל תשחת לדוד מכתם בשלח שאול וישמרו את הבית להמיתו: ב הצילני מאיבי אלהי ממתקוממי תשגבני: ג הצילני מפעלי

און, ומאנשי דמים הושיעני: ד כי הנה ארבו לנפשי וגורו עלי עזים,
לא פשעי ולא חטאתי יי: ה בלי עון ירצון ויכוננו עונה לקראתי וראה:
ו ואתה יי אלהים צבאות אלהי ישראל הקיצה לפקד כל הגוים אל
תחן כל בגדי און סלה: ז ישובו לערב יהמו ככלב ויסובבו עיר: ח
הנה יביעון בפיהם חרבות בשפתותיהם, כי מי שמע: ט ואתה יי
תשחק למו תלעג לכל גוים: י עזו אליך אשמרה כי אלהים משגבי: יא
אלהי חסדי יקדמני, אלהים יראני בשררי: יב אל תהרגם פן ישכחו עמי
הניעמו בחילך והורידמו, מגננו אדני: יג חטאת פימו דבר שפתימו
ויילכדו בגאונם ומאלה ומכחש יספרו: יד כלה בחמה כלה ויאנמו
וידעו כי אלהים משל ביעקב לאפסי הארץ סלה: טו וישובו לערב יהמו
ככלב ויסובבו עיר: טז המה יניעון לאכל, אם לא ישבעו וילינו: יז ואני
אשיר עזך וארנן לבקר חסדך כי היית משגב לי ומנוס ביום צר לי: יח
עזי אליך אומרה, כי אלהים משגבי אלהי חסדי:

עז א למנצח על ידותון לאסף מזמור: ב קולי אל אלהים ואצעקה,
קולי אל אלהים והאזין אלי: ג ביום צרתי אדני דרשתי ידי לילה נגרה
ולא תפוג, מאנה הנחם נפשי: ד אזכרה אלהים ואהמיה, אשיחה
ותתעטף רוחי סלה: ה אחזת שמרות עיני, נפעמתי ולא אדבר: ו
חשבת ימים מקדם, שנות עולמים: ז אזכרה נגינתי בלילה עם לכבי
אשיחה, ויחפש רוחי: ח הלעולמים יזנת אדני, ולא יסיף לרצות עוד:
ט האפס לנצח חסדו, גמר אמר לדר ודר: י השכח חנות אל אם קפץ
באף רחמי סלה: יא ואמר חלותי היא שנות ימין עליון: יב אזכור
מעללי יה כי אזכרה מקדם פלאך: יג והגיתי בכל פעלך, ובעלילותיך
אשיחה: יד אלהים בקדש דרכך מי אל גדול כאלהים: טו אתה האל
עשה פלא, הודעת בעמים עזך: טז גאלת בזרוע עמך בני יעקב ויוסף
סלה: יז ראוך מים אלהים ראוך מים יחילו, אף ירגזו תהמות: יח זרמו
מים עבות קול נתנו שחקים, אף חצציה יתהלכו: יט קול רעמך בגלגל
האירו ברקים תבל, רגזה ותרעש הארץ: כ בים דרכך ושכילך במים
רבים ועקבותיך לא נדעו: כא נחית כצאן עמך ביד משה ואהרן:

צ א תפלה למשה איש האלהים אדני מעון אתה היית לנו בדר ודר:
 ב בטרם הרים ילדו ותחולל ארץ ותבל, ומעולם עד עולם אתה אל: ג
 תשב אנוש עד דכא, ותאמר שובו בני אדם: ד כי אלף שנים בעיניך
 כיום אתמול כי יעבר ואשמורה בלילה: ה זרמתם שנה יהיו, בבקר
 כחציר יחלף: ו בבקר יציץ וחלף, לערב ימולל ויבש: ז כי כלינו
 באפך, ובחמתך נבהלנו: ח שתה עונתינו לנגדך, עלמנו למאור פניך:
 ט כי כל ימינו פנו בעברתך, כלינו שנינו כמו הגה: י ימי שנתינו
 בהם שבעים שנה ואם בגבורת שמונים שנה ורהבם עמל ואון, כי גז
 חיש ונעפה: יא מי יודע עז אפך, וכיראתך עברתך: יב למנות ימינו
 כן הודע, ונבא לכב חכמה: יג שובה יי עד מתי, והנחם על עבדיך:
 יד שבענו בבקר חסדך, ונרננה ונשמחה בכל ימינו: טו שמחנו כימות
 עניתנו, שנות ראינו רעה: טז יראה אל עבדיך פעלך, והדרך על בניהם:
 יז ויהי נעם אדני אלהינו עלינו, ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו
 כוננהו:

קה א הודו ליי קראו בשמו, הודיעו בעמים עלילותיו: ב שירו לו
 זמרו לו, שיחו בכל נפלאותיו: ג התהללו בשם קדשו, ישמח לב
 מקשי יי: ד דרשו יי ועזו, בקשו פניו תמיד: ה זכרו נפלאותיו אשר
 עשה, מפתי ומשפטי פיו: ו זרע אברהם עבדו, בני יעקב בחיריו: ז
 הוא יי אלהינו בכל הארץ משפטיו: ח זכר לעולם בריתו, דבר צוה
 לאלף דור: ט אשר כרת את אברהם, ושבועתו לישחק: י ויעמידה
 ליעקב לחק, לישראל ברית עולם: יא לאמר לך אתן את ארץ כנען,
 חבל נחלתכם: יב בהיותם מתי מספר, כמעט וגרים בה: יג ויתהלכו
 מגוי אל גוי, מממלכה אל עם אחר: יד לא הניח אדם לעשקם, ויוכח
 עליהם מלכים: טו אל תגעו במשיחי, ולנביאי אל תרעו: טז ויקרא
 רעב על הארץ, כל מטה-לחם שבר: יז שלח לפניהם איש, לעבד נמכר
 יוסף: יח ענו בכבל רגלו, ברזל באה נפשו: יט עד עת בא דברו, אמרת
 יי צרפתהו: כ שלח מלך ויתירהו, משל עמים ויפתחהו: כא שמו אדון
 לביתו, ומשל בכל קנינו: כב לאסר שריו בנפשו, וזקניו יחפם: כג ויבא
 ישראל מצרים, ויעקב גר בארץ חם: כד ויפר את עמו מאד ויעצמהו
 מצריו: כה הפך לבם לשנא עמו, להתנפל בעבדי: כו שלח משה עבדו,

אֶהְרֵן אֲשֶׁר בָּחַר בּוֹ: כו שָׁמוּ בָּם דְּבָרֵי אֲתוּתָיו, וּמִפְתִּים בְּאֶרֶץ חָם: כח
 שְׁלַח חֹשֶׁךְ וַיַּחֲשֹׁךְ, וְלֹא מָרוּ אֶת דְּבָרוֹ: כט הִפְךָ אֶת מִימֵיהֶם לְדָם, וַיִּמָּת
 אֶת דְּגָתָם: ל שָׂרַץ אֲרָצָם צִפְרֹדְעִים, בַּחֲדָרֵי מַלְכֵיהֶם: לא אָמַר וַיִּבֹא
 עָרֵב, כְּנִים בְּכָל גְּבוּלָם: לב נָתַן גֶּשֶׁמִּיהֶם בְּרֹד, אֵשׁ לְהַבּוֹת בְּאֲרָצָם: לג
 וַיֵּךְ גִּפְנָם וַתֵּאֲנַתָּם, וַיִּשְׁבֵּר עֵץ גְּבוּלָם: לד אָמַר וַיִּבֹא אֲרֶבָה, וַיִּלַּק וַאֲיִן
 מִסָּפָר: לה וַיֹּאכַל כָּל עֵשֶׂב בְּאֲרָצָם, וַיֹּאכַל פְּרִי אֲדָמָתָם: לו וַיֵּךְ כָּל
 בְּכוֹר בְּאֲרָצָם, רֵאשִׁית לְכָל אוֹנָם: לו וַיּוֹצִיאֵם בְּכֶסֶף וְזָהָב, וַאֲיִן בְּשִׁבְטָיו
 כּוֹשֵׁל: לח שָׂמַח מִצְרִים בְּצֹאתָם, כִּי נָפַל פַּחַדָּם עֲלֵיהֶם: לט פָּרַשׁ עֲנָן
 לְמִסְךָ, וְאֵשׁ לְהֵאִיר לְיִלְהָה: מ שָׂאֵל וַיִּבֹּא שָׁלוֹ, וְלַחֵם שָׁמַיִם יִשְׁבִּיעֵם: מא
 פָּתַח צִוּר וַיִּזְבְּכוּ מַיִם, הִלְכוּ בְּצִיּוֹת נְהָר: מב כִּי זָכַר אֶת דְּבַר קְדָשׁוֹ, אֶת
 אֲבֵרָהֶם עֲבָדוֹ: מג וַיּוֹצֵא עִמּוֹ בְּשִׁשּׁוֹן בְּרִנָּה אֶת בַּחֲיִרְיוֹ: מד וַיִּתֵּן לָהֶם
 אֲרָצוֹת גּוֹיִם, וַעֲמַל לְאֲמִים יִירָשׁוּ: מה בַּעֲבוּר יִשְׁמְרוּ חֻקֵּי, וְתוֹרֹתָיו
 יִנְצְרוּ הַלְלוּיָהּ:

קלוז א על נְהָרוֹת בְּכָל שָׁם יִשְׁכְּנוּ גַם כְּכִינוּ, בְּזָכְרָנוּ אֶת צִיּוֹן: ב על
 עֲרָבִים בְּתוֹכָהּ תְּלִינוּ כְּנֹרֹתֵינוּ: ג כִּי שָׁם שָׂאלוּנוּ שׁוֹבֵינּוּ דְּבָרֵי שִׁיר
 וְתוֹלְלֵינוּ שִׁמְחָה, שִׁירוּ לָנוּ מִשִׁיר צִיּוֹן: ד אֵיךְ נָשִׂיר אֶת שִׁיר יְיָ עַל
 אֲדָמַת נֶכֶר: ה אִם אֶשְׁכַּחְךָ יְרוּשָׁלַם תִּשְׁכַּח יְמִינִי: ו תִּדְבֹּק לְשׁוֹנֵי לַחֲכִי
 אִם לֹא אֲזַכְּרֶכִי אִם לֹא אֲעִלָּה אֶת יְרוּשָׁלַם עַל רֹאשׁ שִׁמְחָתִי: ז זָכַר יְיָ
 לְבַנְי אֲדוֹם אֶת יוֹם יְרוּשָׁלַם הָאֲמָרִים עָרוּ עָרוּ, עַד הַיְסוּד בָּהּ: ח בַּת בְּבָל
 הִשְׁדוּדָה אֲשֶׁרֵי שִׁישָׁלָם לָךְ, אֶת גְּמוּלָךְ שִׁגְמַלְתָּ לָנוּ: ט אֲשֶׁרֵי שִׁיאַחַז
 וּנְפֹץ אֶת עַלְלִיךָ אֶל הַסֵּלַע:

קנ א הִלְלוּ יְיָ הִלְלוּ אֵל בְּקִדְשׁוֹ, הִלְלוּהוּ בְּרִקִיעַ עֲזוֹ: ב הִלְלוּהוּ
 בְּגִבּוֹרֹתָיו, הִלְלוּהוּ כִּרְב גְּדָלוֹ: ג הִלְלוּהוּ בְּתַקְעָה שׁוֹפָר, הִלְלוּהוּ בְּנִבְל
 וּכְנֹר: ד הִלְלוּהוּ בְּתוֹף וּמְחוֹל, הִלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעֶגְב: ה הִלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי
 שִׁמְעָה, הִלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה: ו כֹּל הַנְּשִׁמָּה תְהַלֵּל יְיָ הַלְלוּיָהּ:

אחר שסיים תהלים יאמר זה:

מי יתן מציון ישועת ישראל בשוב יי שבות עמו יגל יעקב ישמח
 ישראל: ותשועת צדיקים מיי מעוזם בעת צרה: ויעזרם יי ויפלטם
 מפלטם מרשעים ויושיעם כי חסו בו: